

»Jeg siger dig, Torben, du er altfor mistrøstig! Paa den Maade kan du aldrig blive rask. Nu skal jeg minde dig om et andet gammelt Ord: Haabet maa man aldrig slippe!«

»Det vil jeg dog netop helst. Og det er jo bare jammerlig Fejghed af mig, at jeg ikke for længe siden har gjort Ende paa Misèren med et Skud Krudt. Men jeg gør det ogsaa en Dag. Dette her er ikke til at udholde!«

De sidste Ord blev stikkende i Struben. Han bøjede sig frem og lagde Hovedet i sin Haand for at skjule, at han maatte kæmpe med Graaden.

Der blev nogle Øjeblikkes Stilhed, saa rejste Asmus Hagen sig. Han gik lidt frem og tilbage over Gulvet, satte sig saa hen paa Sidestykket af Vennens Lænestol og lagde Armen om hans Skulder.

»Gamle Ven! Hør nu, hvad jeg er kommen for at sige dig! . . . Du skal være ved godt Mod. Du har glemt, at vi lever i en stor Tid, da Videnskaben — og jo ikke mindst min egen — gør et nyt Mirakel hver Dag. Der er Grund til at tro, at din Sygdom ikke er saa farlig, som vi allesammen har ment Ja, du ser paa mig! Men du kan jo nok forstaa, at jeg ikke her siger noget uovervejet. Dit Tilfælde falder rigtignok ganske udenfor mit eget Omraade; men jeg har paalidelige Erfaringer at støtte mig til.«